

MOJ UGAO

ESSENTIA CANTUS

Dišem.
Izdišem.
Ovde i sada,
pod boginjavim nebom.
Otvaram i sklapam kapke
između korica knjige.
Reči i senke
roje se ubrzano
pod svodom stranice.
Šta da uzmem,
da kalemim!?

Dišem.
Izdišem.
Ovde i sada, u vrtu
pored listova što dišu.
Velikim gutljajima
povesma vazduha udišem,
izdišući ih vraćam.
Otvaram i zatvaram glasove
između dva treptaja oka
na treperavom mostu ka suncu.
Šta da uzmem,
da kalemim!?

Oštrim nož.
I olovku.
Podstičem ih za ubod.
Na plus i minus.
Po ranu-kalem
za pesme i vreme.

PULSATIO CANTUS

Na umreženim interantropskim letovima,
kroz treperave kontrolne znake,
svoj prtljag pun svega i svačega
provlače slepi putnici.

Reč, gotovo nadomak, otpozdravlja,
deli reklame za kargo i čarter letove,
za vruću i hladnu upotrebu
u svako doba dana i noći.

U Aladinovoj pećini kraj gomila otpadaka
čarobna marama nevidljive Vasilise
provlači se između košnica, mete podove,
izgubljene vraća u lastavičja gnezda.

Princ ne cilja u razbalavljene žabe,
stoji hladan iza pulta i izdaje karte,
sa licem strogog carinika proverava
putne isprave, pretresa putne torbe.

Napon je dobar, osim u retkim slučajevima,
trake su besprekorne i zemaljski kružni let,
simetrično se smenjuju prisustva i odsustva,
plime i oseke, sistole i dijastole, da i ne...

A mi, kao i Bog, gotovo imaginarni.

ESENTIA INCOGNITA

Bejah jednom.

Bejah najvažniji hijeroglif među hijeroglifima.

Bejah u piramidama i bejah u katakombama.

Bejah tajna, sveta za sve koji je oseće.

Bejah znak onima koji dolaze.

Bejah skrb s kojom se olovno odlazi.

Bejah jeza do koje se nevoljno stiže.

Bejah svetlost u mraku svima senkama.

Bejah glas u tišini zbog kojeg se kleca.

Kap vode u pustinji, ognjište u pećini.

Čuvahu me cezari. Služiše me robovi.

Milovaše me najmekši dlanovi. Nosiše me o pojasu.

Voziše me galijama. Prenosiše kamilama.

Vukoše me na konjima i mulama tajnim stazama.

Slediše me sumnjive ćulavke.

Od tolikog nošenja u krilu, od te topline,

od te puste odanosti, od te predanosti,

od tolike brige – istopila sam se.

Niti negde stigoh, niti sebe spoznah.

Gotovo me nema.

POKUŠAJ UZNESENJA

Kad stanem pred ta bića
na obali pred penu u kojoj se kupaju
i pokušavam da im uđem pod kožu,
da postanem njihova, da izdužim vrat,
ruke da mi se pretvore u krila,
da njihovu gracioznost u sebi osetim,
da poletim u nebo, da pustim nadzemni kliktaj;
kad mi se učini da sam i ja sa njima,
jedna od njih, sa istim zaslepljujućim sjajem,
baš tada...

...upravo tada moja providna krila
pretvaraju se u suhu paprat,
glas mi udari u nedostupne stene,
počinje grgoriti modrootežali jezik,
otresa penu mora i planine,
bića se tiho uvlače
u svoje kože i očas se vinu
iznad svakodnevice,
nadnete nad virom jezičke vode,
u kojoj gacaju ružni pačići
koji još nisu postali labudovi.

TREBNIK

Čiji je otisak tvoje oko?
Nežno uvo, lice tvoje?
Širom otvoreni dlan,
što celi svet greje?
Tvoje čelo zabrinuto
zbog odlutala stada,
pored suprašice od sitnog iverja
i vatre neodbranjene od vetra,
na ivici predela
usred gorke pustinje
i premrežene džungle?

Pre nego što vidljivo razgaze
staze u osvojenom govoru,
pre nego što sastave molitve,
pre nego što ti podignu hram,
pre nego što nađu vernike i žrece,
gde su te otkrili, gde pronašli,
čime te namamiše da se vežeš za njih,
kakvu su ti žrtvu prineli, pesmo,
da se ukoreniš usred divlje prirode,
gde i zveri hodaju na prstima,
iza svog straha, iza kandžastog urlika?

PRAZNI LIST

Stoji uz smrt, nemi svedok,
spreman da sasluša
mučnu ispovest za stolom.

Reči, ptice-ribarice,
kruže i vrebaju
nad belim morem.

Nema ribljih jata.
Ni njihovih senki nema.
Sa neba zjapi praznina.

Pozivam u pomoć
grbavog kita, zamišljenog brata,
svog vernog pratioca.

Nek trubi u vodi.
I nek baca visoki mlaz.
Pred svakog od vas.

SINHRONIJA

Hoćeš

da sada sazdaš stih,
za pesmu – majku pesama,
pesmu koju može da zna svako,
kao što zna da je $E = MS^2$,
jedna od jednačina
svemirskih terazija.

Hoćeš

da nađeš savršeni izraz
za sve skrivene simetrije,
sve vrste dimenzija,
sve hologramske priče,
sve brzohodne čestice,
sve golicave simbole.

Zuriš

u sveobuhvatnu savršenost
čoveka, kvadrata i kruga
na Leonardovom crtežu mera,
i ponovo zamišljaš lik
obezglavljene Izide iz Ohrida
na minijaturnoj skulpturi.

Zuriš

u neprovidnost ovalnog zida,
čija ljuska polako pucketa
pod udarima nabubrele reči,
spremne da razbije savršenost,
zaklonjenu od pogleda iza beline,
da bi iskoračila novom savršenošću.

MOJ UGAO

Pronašla sam ugao,
svoje ostrvo i samicu,
svoju osmatračnicu.

Moj ugao je ukotvljen
ni na nebu, ni na zemlji,
već na svemirskoj čigri.

Sveobuhvatan je on,
na utoci prati jata
i klimatske promene.

I čarobni ima vidik
na predele unutrašnje,
na spoljašnju okolinu.

Sa koracima od sto milja,
posvuda se sada krećem
kraj atoma i kometa.

Galaktičko mleko pijem,
u knjižnom predelu spavam
i sa sto sunaca svićem.

RESTAURACIJA

Rozi Bojanovoj

Krenuli smo za sveukupnošću
šarenim jezičkim stazama,
kroz brujave asonance,
kroz šumne aliteracije;
u gustoj nepreglednosti
baklje su nam bile reči.

Smenjivahu se kopno i more,
zemlja i nebo, polje i ponor
dok smo bili za trenutak na vrhu,
dok smo bili talasom podignuti.
Usred tutnjave elemenata,
usred odjeka tišine
osetili smo svoj glas
prepun raspevanog polena,
dima od metafizičkog čaja,
sa sjajem sunčeve soli,
koji se kap po kap uli
u nas, žive amfore.

More zapljuskuje mirisom ruža,
zemlja – prolećnom svežinom,
zaklonjene u živopisnim slikama,
poređane u herbarijume
i nas će restaurirati,
strpljivo i s toplom ljubavlju,
kao i mi prethodne amfore,
iz čijeg meda kusasmo kapi,
da, samo kapi!

KOJA OD NAS

Evo nas, obe, ja i ti
beovice¹ u bezdanu vremena.

Šumori uliv takt po takt:

tik-tak,

tik-tak,

tik tak!

To je vrelo u livadi lanenoj,
punoj polena, inja seni
na umornim mramornim čelima.

Kaplje san po san, reč po reč,
sa visokog oblaka, sa vihora vode,
ja i ti kroz odronjeno vreme
jedna za drugom pahuljice nežne
lepimo se na list, prozor čist,
u naizgled isto zvezdoliko inje.

Tik-tak,

tik-tak,

takt po takt.

Koja će se od nas,
pesmo moja,
otopiti prva?

¹ Vrsta ribe u Ohridskom jezeru. (*Prim. prev.*)

VRATA

Tu je, sakrivena u svetlosti,
iza serpentina, u zvucima
što preplavljaju goru.

Zapljuskuje nas šum lišća
dok plovimo kroz senke
do dobrog rta koji navejava nadu.

Prošli smo strašne haribde i scile
i zavodljive pesme snažnih struja,
ratne povike i krikove.

I pre no što zgazimo najviše na bilu,
gde ona čeka da neko dođe
i širom otvori krila,

svetlost je pokriva i diže,
prenosi je na sledeće bilo,
do rta novorođene nade.

Ona su dobra vrata sa oreolom.
Vrata za izlaz, ali iz čega!?
Vrata za ulaz, ali u šta!?

TUŠTA I TMA

Ovo je za ono što će doći.
Ne znam šta. I ne znam kada.

Ovo je za ono što će sigurno doći
u dosluhu sa vremenskom strelom,
sa onom tako nedostižnom.

A kada dođe to što se čeka,
samo od sebe će se urušiti
u kristalnoj prozračnosti,
kao paperjasti sneg,
kao višnjin cvet,
kao morska pena,
sa pritajenim zvukom što pristize
iz šupljih kostiju u dubokom tresetu
nad kojim stojimo razgranati.

Ali dotle, u osvit ili u suton,
iza rečnog uzdržanog podsmeha, čuje se
šum malih strelica, tušta i tma,
u svim pravcima i sa sviju strana.

*(S makedonskog preveo **Risto Vasilevski**)*